

Лист

Євген Маланюк

Так. Без Тебе повільна, нестямна загибель,
Батьківщино моя, Батьківщина німа!
Навіть гіркість в черствому щоденному хлібі
Мстить, нагадуючи, що Тебе нема.

А пусті, нескінченні, бездонні ночі,
А ворожі, навіки вже страчені дні,
Коли марно палаєш, а ворог регоче,
А доба ось гримить у залізі й вогні.

І от знову дощі. Не дихнеш, не промовиш
Крізь завісу просторів у скудний мій день
Ані леготом піль, ані квітом любови,
Ані шумом топіль, ані вітром пісень.

Та у муках ночей, під нещадними днями,
За безкрилим триванням цих згублених літ
Виростає ось мудрість, важка, наче камінь,-
Одинокий безрадісний плід.